

Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Lucas

In die tijd zei Jezus tot zijn leerlingen: 'Er staat geschreven dat de Messias zou lijden en op de derde dag uit de doden zou opstaan, en dat in zijn naam de bekering zou worden verkondigd aan alle volken, tot vergeving van zonden. Jullie zullen hiervan getuigen, te beginnen in Jeruzalem. Ik zend jullie wat mijn Vader heeft beloofd. Jullie moeten in de stad blijven totdat je wordt toegerust met kracht van boven.' Toen bracht Hij hen buiten de stad tot bij Bethanië. Daar hief Hij zijn handen en zegende hen. En terwijl Hij hen zegende, ging Hij van hen heen en werd Hij in de hemel opgenomen. Zij vielen voor Hem op de knieën en keerden daarna in grote vreugde terug naar Jeruzalem. Zij bleven voortdurend in de tempel en prezen God.

Homilie:

Er is het verhaal dat, toen in de 18de eeuw de kloof tussen de wetenschap en de theologie almaar dieper werd, ergens in Duitsland een professor natuurkunde tegenover een professor theologie aan een diner zat. Bij de koffie vroeg de professor natuurkunde aan de theoloog: kunt u mij zeggen, collega, waar de hemel eigenlijk ligt? De theoloog wilde laten zien dat hij zich ook in natuurwetenschappelijke taal kon uitdrukken en antwoordde: "nog verder dan de verste ster Sirius". Mooi zo, dacht de fysicaprofessor; "En met welke snelheid heeft Christus zich van de aarde verwijderd toen Hij naar de hemel opsteeg?" "Met dezelfde snelheid als een kanonskogel", zei de theoloog overtuigend. Waarop de fysicus antwoordde: "Dan is hij nog altijd onderweg!"

Deze anekdote typeert de naïeve manier waarop men heel lange tijd het verhaal over Jezus Hemelvaart heeft gelezen. Maar waarom heeft Lucas het in de handelingen van de apostelen en in zijn evangelie het dan zo

letterlijk beschreven? En wat heeft hij er dan mee bedoeld? Om te beginnen was het in de tijd van Lucas heel gewoon om hemelvaartverhalen van beroemde mannen te vertellen.

Hercules, Empedocles, Alexander De Grote zijn allemaal op die manier verdwenen. De Romeinse geschiedschrijver Livius bijvoorbeeld verhaalt het levenseinde van Romulus, de eerste koning van Rome als volgt: "Eens hield Romulus voor de stadsmuur een volksvergadering om het leger te schouwen. Plotseling brak er een onweer los, dat de koning in een dichte wolk hulde. Toen de wolk weggedreven was, was Romulus niet meer op aarde. Hij was ten hemel gevaren. Aanvankelijk stond de menigte perplex, toen kwam er enige beweging in, en ten slotte huldigde heel het volk Romulus als een nieuwe god en als vader van de stad Rome". Zo zie je maar, de Romeinen beschouwden dit zelfs als geschiedschrijving en dat was zeker niet de bedoeling van Lucas, die een geloofsboekje wilde schrijven en geen geschiedenisboekje. Eigenlijk moet je het een beetje lezen als een parabel. Daarvan vragen we ons toch ook niet af of de Barmhartige Samaritaan op de weg van Jeruzalem naar Jericho echt heeft bestaan en op welke dag van welke maand van welk jaar die andere man op die weg overvallen werd.

In het evangelie moet je altijd lezen achter de woorden. En dat wil hier zeggen dat het hemelvaartverhaal niks anders wil zeggen dan wat het paasverhaal al wilde zeggen, namelijk: ge kunt het geloven of niet, maar Jezus is niet in een graf, Hij is thuis bij God. Verrijzenis en Hemelvaart zijn dus twee woorden waarmee Lucas een en dezelfde werkelijkheid wil uitdrukken, nl. Gods liefde laat Jezus niet los, ook in de dood niet. Het leven van Jezus mag in de ogen van veel mensen een mislukking lijken, maar wie oog heeft voor God, wie dus met andere woorden gelooft, beseft dat Jezus' leven geslaagd is, dat zijn dood een opgang is, een thuiskomen bij God, zijn Vader. En beseft tegelijk dat alle mensen die we zijn kwijtgespeeld tegen ons goesting, ook bij diezelfde Vader thuisgekomen zijn.

Toen ik na het overlijden van mijn vader met mijn neefje het graf bezocht, zei ik tegen hem: Hier rust opa. Waarop hij antwoordde: Opa is niet in dit graf hier, opa is in de hemel! Maar het opvallende was dat hij daarbij niet naar boven keek. Voor mij is dat het hele hemelvaart verhaal in één asem uit de mond van een klein kind. Eigenlijk zegt dat kind heel eenvoudig wat Lucas gelooft en met zijn verhaal bedoelt. Samen met het paasverhaal geeft het hemelvaartverhaal heel mooi de richting aan waarin een Jezusgelover moet kijken. Op Pasen hoorden de vrouwen dat ze niet in het graf moesten blijven kijken, op Hemelvaart horen de leerlingen van de engelen dat ze niet naar boven moeten kijken. Dat is de boodschap. Hij is niet in het graf en evenmin in de wolken voorbij Sirius. Een christen moet dus niet treurend naar beneden kijken of handenwrijvend naar boven staren. Neen, we moeten rondom zien, naar wat ons te doen staat.

Vanwaar Jezus is, zendt hij ons om op weg te gaan. In het hemelvaartverhaal ligt de meeste nadruk op onze zending: God zichtbaar maken voor de mensen, het kwaad overwinnen, brood en zorgen delen met elkaar, zieke en wanhopige mensen nabij zijn. Deze zending moeten

we telkens opnieuw waarmaken in de wereld waarin we leven. En we krijgen daar efkens tijd voor: 40 dagen om precies te zijn. Lucas is de enige evangelist die tussen het sterven van Jezus en zijn Hemelvaart 40 dagen legt, een mooie didactische constructie om de mensen duidelijk te maken dat de wereld onze verantwoordelijkheid is en dat we pas zelf zullen thuiskomen bij God wanneer we in het hiernumaals de handen uit de mouwen hebben gestoken, wanneer we altijd nieuwe en goeie dingen met deze wereld hebben uitgeprobeerd. Nieuwe en goeie dingen heten in het Latijn: Rerum novarum. Eigenlijk deed die natuurkundeprofessor van in het begin met zijn wetenschappelijke uitspraak 'dan is Hij nog altijd onderweg' ook een heel theologische uitspraak. Zolang christenen de woorden van Jezus niet echt serieus nemen en ze ten uitvoer brengen tussen de mensen, laten ze Jezus niet echt thuiskomen en blijft Hij rusteloos onderweg. Aan ons Hem met een gerust hart bij zijn vader te laten zijn.

© Ronald Sledsens